

племени Хозарам. От вони порадили Киянам прийняти їх обох до себе.

— Наша дружина — казали вони — не ніжна, не боязка. Виросла під зимним вітром півночі, загартована в борбі та відважна, як лев, зуміє оборонити вас від Хозярів. А ви за те, дозвольте нам жити при собі та дайте нам спромогу удержати себе й нашу дружину!

Кияни згодили ся. Аскольд і Дир остали в Київі, а за свою оборону брали від Полян данину. З часом їх значінне збільшило ся — Кияни потребували їх помочі і поволи стали вони князями й правдивими володарями Київа.

А тимчасом у їх вітчизні у Новгороді князь Рурик помер і полишив маленького сина Ігоря. В імені малолітнього став панувати над Новгородянами Руриків свояк Олег.

Олег був сином значного боярина. Вже за молоду мріяв він про те, аби стати великим та вславити ся, а вже за тісно було йому сидіти бездільно в далекому Новгороді. На своїм улюбленім воронім коні вганяв ся він степами, шукав пригод у глибоких лісах, став до боротьби з дикими звірями. Смерть кілька разів заглядала йому в очі, але він усе знав зарадити собі, а вороний коник виносив його із найстрашніших небезпек. Кінь той був свідком його геройських вчинків, спільним товаришем долі й неволі — тож полюбив Олег та прив'язав ся так, що одного дня не провів без нього.

Ставши володарем Новгорода в імені малолітнього Ігоря, почув він, що його молодечі мрії здійснили ся. Він мав свою дружину, мав під своєю рукою й орудою дружину новгородських бояр — тепер він зможе вилетіти орлом з далекого, тісного Новгорода та погуляти по волі. Він зібрав багато війська, взяв із собою маленького Ігоря — пішов воювати й підбивати землі. Здобув кілька міст по дорозі і опинив ся перед Київом. Там якраз розсіли ся тоді й запанували Аскольд і Дир. Олег знав, що з ними справа не легка, а бодай не так скоро зможе справити ся з ними, як з князями-володарями інших земель. Ось він і взяв ся на хитрощі. Звелів своїй дружині сховали ся в човнах, а сам післав до Аскольда і Дира послів, немов то приїхали варягські купці і хочуть бачити ся з